

РЕШЕНИЕ

№ 485

гр. Сливен, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, V СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна К. Д.

при участието на секретаря НЕДЕЛИНА М. БОЖИЛОВА
като разгледа докладваното от Анна К. Д. Административно наказателно дело № 20222230200776 по описа за 2022 година

Производството е по повод жалба от Г. Д. К. против НП № 3188 от 12.08.2020 г. на Началник РУ на ОДМВР - Сливен, с което на жалбоподателя, за нарушение на чл.264 ал.1 от ЗМВР е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 500 лв. Моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено като незаконосъобразно.

Жалбоподателят, редовно призована, се явява лично и с процесуален представител, който поддържа жалбата.

В с.з. органа, издал обжалваното наказателно постановление не изпраща се представител.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени в тяхната съвкупност и поотделно като безпротиворечиви и относими към предмета на делото, съдът изведе следната фактическа обстановка:

На датата посочена в акта – 26.07.2020 г., актосъставителят А. С. и свидетелят Х. С. били изпратени по сигнал на адрес гр. Сливен, ул. „М.к.“ № 3. На място, на улицата пред къщата, установили семейството на жалбоподателката – самата тя, съпругът ѝ и дъщеря им. За да извършат проверка полицейските служители поискали документи за самоличност, при което съпругът на жалбоподателката предоставил лична карта. Самата тя обаче отказала да даде документ за самоличност, въпреки няколкократното

предупреждение, че следва да стори това. Тъй като се държала агресивно била предупредена и че ще бъде задържана. Въпреки предупрежденията жалбоподателката продължила да се държи агресивно, отказвала да предостави документ за самоличност, поради което била задържана и отведена в сградата на РУ-Сливен. Там ѝ бил съставен АУАН за нарушение на чл.264, ал.1 от ЗМВР, който жалбоподателката отказала да подпише. Въз основа на съставения АУАН е издадено и обжалваното НП.

Жалбоподателката оспорва фактическите констатации по акта, като твърди, че не ѝ е била дадена възможност да изпълни полицейското разпореждане, тъй като личната ѝ карта не е била в нея, а в дома ѝ, но когато дъщеря ѝ е влязла да я донесе, полицейските служители са казали, че вече е много късно.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът изведе следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена в законоустановения срок, от лице имащо право на обжалване, а разгледана по същество се явява частично основателна.

Безспорно от събраните по делото гласни доказателства се установява, че на посочената дата жалбоподателката не е изпълнил няколкократно отправено ѝ разпореждане от униформен служител, изразяващо се в това да предостави документ за самоличност. Напротив отказала е да стори това и се е наложило да бъде задържана. Актосъставителят е категоричен относно действията на жалбоподателката и отправеното ѝ полицейско разпореждане. Показанията на водените от нея свидетели не оборват констатацията, че жалбоподателката не е предоставила документ за самоличност, за да ѝ бъде извършена проверка. Съпругът ѝ и дъщеря ѝ изнасят твърдения, че полицейските служители са се държали грубо с жалбоподателката и не са ѝ дали възможност да влезе и да си вземе личната карта, а когато дъщеря ѝ е сторила това, са казали, че е твърде късно. Само че и двамата заявяват, че първо са поискали личната карта на съпруга ѝ, той е влязъл и я е предоставил. Логично възниква въпроса защо са разрешили на свид. Калинов да влезе и да си даде личната карта, а не са разрешили на жалбоподателката. Кое от своя страна води до извода, че показанията им са нелогични и в тази им част не могат да бъдат кредитирани, а следва да се приемат тези на актосъставителя

относно поведението на жалбоподателката и относно отразеното от него, че само съпругът ѝ, макар и употребил алкохол, е бил с нормално поведение.

В същото време съдът намира, че в случая се касае за нарушение на чл.64, ал.4 от ЗМВР, а не на чл.264, ал.1 от закона.

Съгласно ал. 4 на чл. 64 от ЗМВР разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му. Жалбоподателката не е изпълнила полицейско разпореждане, което е било задължително за нея. Доколкото с това разпореждане не ѝ се вменява извършване на престъпление или нарушение, то жалбоподателката е била длъжна да го изпълни. Не се събраха безспорни и категорични доказателства жалбоподателката противозаконно да е пречила на органите на МВР, за да ѝ бъде ангажирана отговорност по чл.264, ал.1 от ЗМВР.

При съставяне на акта и издаване на НП не са налице допуснати съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на НП.

Размерът на наложеното на жалбоподателя наказание е в рамките на предвидения в закона, но за нарушението по чл.264, ал.1 от ЗМВР. Доколкото съдът намира, че е налице извършено нарушение на чл.64, ал.4 от ЗМВР, то следва да се наложи санкцията по чл.257 от закона, а именно от 100 лева до 500 лева. Доколкото и за нарушението по чл.264 АНО е определил минималния размер, то съдът счита, че и за нарушението по чл.64, ал.4 следва да се определи минималния размер.

Предвид изложеното, съдът:

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ НП № 3188/12.08.2020 год. на Началник РУ- ОД-МВР- гр. Сливен, с което на **Г. Д. К.** от гр. Сливен, с ЕГН *****, е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 500 /сто/ лева, на основание чл.264, ал.1 от ЗМВР, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното ѝ наказание на 100 лева, на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред СлАС в 14 –

дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____